

עפ"ת 53463/07/19 - זלוטריוב פיודור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 53463-07-19 פיודור נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90507017847

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	זלוטריוב פיודור
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ערעור מיום 22.7.19 על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופט עידית פלד)

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופט עידית פלד) מיום 22.7.19 שניתנה בתיק המ"ש 11876-05-19, בגדרה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להאריך מועד להישפט בגין 3 הודעות קנס שמספרם 90506937425, 90507017847, 90507006279, שנאכפו במצלמת א 3.

2. המערער הגיש את הבקשה להארכת מועד להישפט (להלן: "**הבקשה**"), לבית משפט קמא, במסגרתה טען המערער שמעולם לא קיבל את הדוחות או כל מכתב או פניה אחרת אודותיהם, ולאחרונה קיבל דרישה להפקיד את רישונו לאור רישום נקודות לחובתו, ולאחר שערך בדיקה התברר כי אין אישורי מסירה. בנוסף, טען המבקש כי נגרם לו עיוות דין מאחר והוא לא ביצע את העבירות המיוחסות לו וכי הרכב, בתקופה האמורה בדוחות היה בשימוש של בת זוגו לשעבר אשר הייתה נוהגת לבצע שימוש ברכבו של המערער וזאת לצורכי נסיעה לביתו של המבקש מבית מגוריה שבמרכז.

3. בנוסף, טען המערער כי אמינות אמצעי אכיפה א' 3 מוטלת בספק ובשל כך יש מקום לאפשר לו את יומו בבית המשפט.

4. בית משפט קמא לאחר שעיין בבקשה על צירופיה ושמע את עמדת המשיבה קבע כי המערער לא טרח לבסס את טענותיו במישור העובדתי, שעה שלא צירף תצהיר כנדרש התומך בבקשתו, ובשל כך די לדחות את בקשתו תוך הפניה לפסיקה רלוונטית.

5. עוד קבע בית משפט קמא כי לאחר שהמבקש שילם את הקנסות בגין הדוחות, כפי שעולה מתגובת המשיבה יש להיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט אך ורק במקרים מיוחדים ובנסיבות חריגות ביותר, במקרנו, כך קבע בית משפט קמא, המערער לא התייחס בבקשתו לנסיבות תשלום הדוחות וכי מקרה זה אינו נופל למקרים החריגים המצדיקים היעדרות לבקשה להארכת מועד לאחר תשלום הקנס.
6. עוד קבע בית משפט קמא כי הדוחות שולמו ואין כל ממש בטענת המבקש כי לא קיבל לידיו את הדוחות ולא ידע דבר קיומם, ובמקרה זה, עצם התשלום מלמד כי המערער הודה בביצוע העבירה מכוח התשלום, ואין בפיו כל טענה המתייחסת לנסיבות תשלום הדוחות ומדוע הבקשה מוגשת בעיתוי הנוכחי, והחשוב מכל שטענות אלו אף לא מגובות בתצהיר מטעמו.
7. באשר לעילה של עיוות דין, קבע בית משפט קמא כי אין בנסיבות תיק זה כל חשש לעיוות דין שכן הבקשות מוגשות בחלוף כשנתיים וחצי ממועד ביצוע העבירות ורק בעקבות נקיטת אמצעי תיקון עקב צבירת נקודות, רק אז מצא לנכון להגיש בקשות להארכת מועד, ובשל כך מדובר בשיקול של תועלת ולא בשיקול של עיוות דין.
8. עוד קבע בית משפט קמא כי הטענה שאמינות אמצעי האכיפה א 3 מוטל בספק, אין לה אחיזה ובפרט לאור פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 2983/19 סאלח פחמאוי נ' מדינת ישראל, על כן גם טענה זו אין בה כדי להוביל לקבלת הבקשה להארכת מועד.
9. המערער לא השלים עם החלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניי. במסגרת הודעת הערעור חזר על הטענות שהעלה המערער בבקשה להארכת מועד כשהפעם, מחליט לצרף תצהיר ערוך כדין מטעמו, תצהיר אשר לא הוגש בפני בית משפט קמא.
10. המערער חוזר ומדגיש כי חזקת המסירה נסתרה על ידי המערער וכי הוא לא קיבל את הודעות הקנס ובמועד ביצוע העבירות בת זוגתו לשעבר היא זאת שעשתה שימוש ברכב ובשל כך יש לקבל את הערעור.
11. המערער ממשיך ומרחיב בטיעוניו בעילה של אי התייצבות שנובעת מהעדר זימון כדין ובנסיבות העניין טוען משנשמטה הקרקע מתחת לחזקת המסירה ובהעדר אישור מסירה, יש להאריך את המועד גם במקרה שבו שולם הקנס.
12. המערער סבור כי במקרה זה עולה חשש שאדם אחר ביצע את העבירה, הדבר יכול לבסס טענת עיוות דין והמערער לא יכל להגיש תצהיר מטעם הגרושה וזאת בשל טיב היחסים העכורים ביניהם ואין לזקוף את הדבר לחובתו של המערער.

13. עוד טען המערער כי אמינות אמצעי האכיפה א' 3 מוטל בספק ובשל כך יש להיעתר לבקשה.

14. המדינה ביקשה לדחות את הערעור וסומכת את ידה על החלטת בית המשפט המפורטת.

הכרעה

15. המערער לא טרח לבסס בפני בית משפט קמא כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בעניינו, שעה שלא צירף תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיסה. בבקשה להארכת מועד צוינו עובדות, שלא נתמכו בתצהיר על ידי המערער כגון אי קבלת הודעות הקנס, ביצוע העבירה על ידי נהג אחר ואלה טענות עובדתיות שיש צורך להוכיח ואין מקום שבקשות מסוג זה תשארנה ללא תמיכה בתצהיר כנדרש. בית המשפט העליון קבע כי בקשה לביטול ו/או הארכת מועד יש לתמוך בתצהיר כפי שנקבע ברע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל** פד"י נ"ז 6 עמ' 793; על הלכה זו חזר בית המשפט העליון לאחרונה ברע"פ 247-04-18 **יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל**.

16. אם כך, בדיון דחה בית משפט קמא את הבקשה להארכת מועד, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש, ואין בצירוף התצהיר בשלב הערעור כדי לשנות את המסקנה שהבקשה המקורית שהונחה בפני בית משפט קמא נעדרת כל תשתית עובדתית.

17. זאת ועוד, בבקשה המקורית, לא התייחס המערער לתשלום הקנס על ידו. לאחר התגובה ובעקבות החלטת בית המשפט קמא, הוסיף במסגרת הערעור טיעונים באשר לתשלום הקנס על ידו.

18. על פי סעיף 229 (ח) לחוק סדר דין פלילי בתשלום הקנס המערער הודה בעבירות, הורשע, הרשעתו השתכללה, והוא אף נשא את העונש במלואו. בנקודת זמן זו ואחרי ריצוי העונש בידי המערער בגין שלוש העבירות, מושא הודעות הקנס, יש לתת משקל כבד ואף מכריע לעקרון סופיות הדיון, יעילות ההליך ולשונו הברורה של סעיף 229 (ח) לחסד"פ. (ראו: רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.11.08)).

19. הארכת מועד להישפט לאחר תשלום הקנס אפשרית משני טעמים; כאשר הבקשה לא הוגשה בזמן בשל נסיבות שלא היו תלויות במבקש והבקשה הוגשה מיד עם הסרת המניעה; והטעם הנוסף הוא קיומו של עיוות דין. הפסיקה קבעה כי יש להפעיל את הסמכות במשורה ולהיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט, לאחר תשלום הקנס, במקרים מיוחדים ובנסיבות חריגות ביותר.

20. באשר לחלופה הראשונה, המערער טען כי לא קיבל את הדוח ו/או כל הודעה אחרת שמעידה ומלמדת

על קיומן של הדוחות, מתגובת המדינה שהוגשה לבית משפט קמא, עולה כי הצהרה זו אינה מדויקת והעובדה שהמערער קיבל הודעה על קיומם של קנסות, הקנסות שולמו על ידו ובעקבות התשלום הוטל על המערער אמצעי תיקון על ידי רשות הרישוי שהוביל לסופו של יום להגשת הבקשות לבית משפט קמא.

21. מה עוד, בין ביצוע התשלום לבין הגשת הבקשה חלף זמן לא מבוטל מבלי שהמערער יפרט מה הנסיבות שמנעו ממנו להגיש את הבקשה ולא ניתן לבחון את האיחור אם נעוץ בנסיבות שאינן תלויות במערער ואם הם מאפשרים הארכת מועד כנדרש בדיון.

22. על כן אני סבור כי החלופה הראשונה להארכת מועד לא מתקיימת בנסיבות העניין.

23. באשר לחלופה השנייה - עיוות דין, הרי נקבע לאחרונה ברע"פ 1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.7.19) נקבע בצורה מפורשת כי מה שנקבע בעניין 'בדראן' ביחס לאמצעי האכיפה א 3 אינו מקים חשש לעיוות דין באופן המצדיק הארכת מועד להישפט לפי הוראת סעיף 230 לחוק סדר דין פלילי.

24. במסגרת טענת עיוות הדין טען בנוסף המערער שלא ביצע בעצמו את העבירה אלא בת זוגתו לשעבר היא שנהגה ברכב בשלוש המועדים שצוינו על ידו, מבלי לתמוך טענה זו בתצהיר מטעמו בפני בית משפט קמא מבלי לצרף תצהיר על ידי גרושתו. המסקנה המתבקשת מהיעדר שני התצהירים התומכים בטענה זו, הרי הטענה נטענת בעלמא ובאופן כללי מבלי שהמערער יפרט בתצהיר ערוך כדין כיצד הוא זוכר שבמועד הרלוונטי לכל הודעת קנס זוכר הוא שמי שעשה שימוש ברכב דווקא גרושתו ולא הוא, והכיצד ידע בחלוף זמן רב מאז ביצוע העבירה, שדווקא גרושתו נהגה ברכב ולא הוא.

25. בית המשפט העליון אישר לא אחת את המסקנה לפיה קיומו של תצהיר שבגדרו אחר מודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, לא מצדיק את מתן האורכות המבוקשות לאחר שהקנס שולם, ראו רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.11.08); רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.1.09); רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.1.08). הווה אומר, כאשר הבקשה להארכת מועד היתה נתמכת בתצהירו של אחר שנטל אחריות לביצוע העבירה, וחרף העובדה שמדובר בראיה של ממש, גם בנסיבות אלה בית המשפט העליון לאחר ביצוע התשלום של הודעת הקנס, לא ראה בה מבססת טענת עיוות דין, קל וחומר במקרנו כאשר המערער לא תמך את טענתו לא בתצהיר מפורט על ידו ולא בתצהיר של אדם אחר הנוטל אחריות לביצוע העבירה. מכאן, אין מקום אף לטענת עיוות דין שמבססת בקשה להארכת מועד.

26. לסיכום, אני סבור כי יש מקום לדחות את הערעור שעה שהמערער לא ביסס כל נימוק המצדיק את הארכת המועד לא בחלופה הצדקה לאי הגשת הבקשה במועד ולא בחלופה של עיוות דין.

27. מכל האמור, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ו אב תשע"ט, 27 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.